

СТИВЕН БАСКЕРВИЛ

НОВА ИДЕОЛОГИЈА СЕКСА

Говорићу о питањима која су некима од вас добро позната, али која бих желео да повежем са другим стварима које можда нису на вашем „радару”, како бих представио шири контекст за оно што се данас дешава.

Током неколико месеци након објављивања моје књиге, сексуална револуција је добила пажњу неслућених размера, а посебно они проблеми које наглашавам у књизи. Она почиње следећим речима: „Запањујућа је брзина којом је јавно мњење западног света, а и шире, почело да буде под утицајем онога што *Њузвик маџазин* назива ’политиком секса.’”¹ Када се ова синтагма нашла на насловној страни *Њузвик маџазина* 2012. године, првенствено се односила на контроверзу око истополних бракова. Данас се она, исто тако, може односити на поплаву оптужби које укључују „сексуално узнемиравање”, „сексуални напад” – синтагме које у себи садрже реч сексуално, којима су насловне стране преплављене.

Доста људи показује велико интересовање за истополне бракове, али не дели исти интерес према таласу оптужби о „сексуалном узнемиравању”, које, чини се, избијају по целом свету. Исто тако, многи сада имају доста да кажу о Харвију Вајнстину, Алу Франкену и судији Роју Муру, али их истополни бракови посебно не дотичу. Усвојивши *Њузвикову* синтагму као назив своје нове књиге, имао сам намеру да нагласим да су све ове појаве уско повезане. То што све ове ствари прате једна другу није случајност. Штавише, оне нису једини показатељи сексуалног радикализма у нашем добу. Оне су само најистакнутије. Заједнички именилац који се крије иза ових ствари јесте *полиитизација секса*, или настајање радикалне *сексуалне идеологије*.

¹ Види: <http://www.rojaksite.com/newsweek-politics-of-sex/>.

Оно о чему данас сведочимо је много више од *сексуализације културе*. А оно чему би требало да се супротставимо је јачање експанзивног политичког програма и нове политичке идеологије чија моћ произилази из захтева за контролом и мењањем појмова сексуалности. Потребне за новим облицима сексуалне слободе – што неки називају „родном идеологијом” – све више владају левицом, иако се мишљење елите у прихватању ове нове идеологије показало изузетно спорим. Она обухвата феминизам и кованицу хомосексуал-изам.

У ово спада много више од обичног сексуалног разврата. Све-присутна потреба за „моћи” и „оснаживањем” говори да је оно што је испливало права идеологија, слична старијим идеологијама комунизма и фашизма (и нешто скоријег исламизма). Међутим, за разлику од претходних, ова идеологија користи „моћ *секса*” као свој главни политички инструмент и оруђе. Један добродушни учењак назива је „еротском идеологијом”.² Ова идеологија је преформулисала старије покличе о „социјалној правди” у амбициозније захтеве за оним што се сада назива „похотном правдом”. Поред тога, средства којима се ово постиже укључују кривично-правни систем.³

„Секс је увек политичан” прокламују радикали, јер се сматра да неки врше „сексуално угњетавање” ускраћујући другима њихова „сексуална права”.

Како би обезбедили ова права, угњетени организују „покрете отпора” захтевајући своје „сексуално држављанство” и „сексуално самоопредељење”. Сматра се да су сексуална права „неодвојива од економских, социјалних, културних и политичких права”, а то су „права која држава штити”. Сексуални угњетавачи користе „хијерархије сексуалних вредности”, попут религије и традиционалног полног морала, које „умногоме функционишу слично идеологији расизма”. Оно што се сада тражи је „радикалнија сексуална политика која може да доведе у питање неједнакост или угњетавање у оквиру сексуалних односа или да спроведе визију сексуалног самоопредељења и слободе” и покрене комплетну „културну револуцију”.⁴

² Richard G. Parker, *Bodies, Pleasures, and Passions: Sexual Culture in Contemporary Brazil* (Nashville, Vanderbilt University Press, 2009), 111.

³ Sonia Corrêa, Rosalind Petchesky, and Richard Parker, *Sexuality, Health, and Human Rights* (Abingdon: Routledge, 2008), 4–5.

⁴ *Ibid.*, 4–5, 24, 26, 27, 29–30, 93; Richard Parker, Rosalind Petchesky and Robert Sember (eds.) *Sex Politics: Reports from the Front Lines* (n. p.: Sexuality Policy

Такву реторику смо већ чули. Уз појачано незадовољство, исказује се мржња према ограничењима и ауторитету и жеђ за неограниченом слободом и осветом, слично као код идеологија претходног века. У овим манифестима евидентно је да је емоција која покреће све насилне политичке покрете – незадовољство. Оно није усмерено ка именованом појединцу – који би могао бити званично оптужен и осуђен за почињене злочине, уз помоћ установљених процедура и опипљивих доказа – већ против група неименованих преступника *заједно*, с чим у вези морају бити смишљени нови злочини и нова оправдања за кажњавање. Незадовољство оправдава жељу за побуном против постојећег поретка, за „реструктурирањем друштва”, за рушењем постојећих институција и успостављањем новог реда у ком би они били главни, и користили своју нову моћ да казне оне за које мисле да су им нанели зло, а који су у овом случају – чак и у већој мери него у случајевима из прошлости – само обични људи који гледају своја посла.

Ово превазилази реторику маргиналних екстремиста. Програм сексуалне слободе (и *сексуалне озлојеђености*) сада прожима скоро све друштвене и политичке институције: медије, универзитете, школе, добротворне организације, здравство, корпорације, фондације, правосуђе, цркве, владе, интернационалне организације – уз минимално труда, сви су постали темељно задојени политиком секса. Ниједна друга матрица проблема није у толикој мери утицала на нашу културу, политику, и свакодневни живот, нити је, с друге стране, иједна била тако запрепашћујуће изопштена из критичког испитивања новинара и зналаца. Широм света, секс сада представља поларитет, који више од било ког другог одређује нашу идеолошку поставку.

Сексуално ослобођење и политичка идеологија

Феминизам, а и новија хомосексуална идеологија, која се темељи на истим методама, кренули су са наизглед скромним и ограниченим захтевима: феминисткиње су захтевале правну једнакост са мушкарцима, а хомосексуалци да приватно имају свој мир. Ови минимални захтеви наишли су на опште разумевање. Захваљујући слободним закључцима којима смо данас сви склони, радикалне захтеве видимо као питање средства и циља. Циљ, како нам је речено, јесте сексуална слобода, а политички активизам и агитита-

Watch, n. d., <http://www.sxpolitics.org/frontlines/book/pdf/sxpolitics.pdf>), 9, 20. This publication and the previous book are funded by major foundations, including Ford, MacArthur, and the Open Society Institute.

ција су, једноставно, средство до циља. Онда када се минимални захтеви за слободу испуне, вратићемо се стабилности, миру и тишини.

Ипак, сада је очигледно да су ови програми много свеобухватнији него што се на први поглед чини, као и то да смо отворили Пандорину кутију захтева и потреба које су, као и сам секс (и политичка моћ), буквално незасите. Када појединац схвати динамику идеологије радикализма, постаје све теже да одвоји *суштинску сексуалност* од политичких *метода*. Такође, постаје тешко да се види крај свему овоме. Сексуална слобода је неодвојива од политичког *радикализма*, јер је сексуална слобода (као што родитељ сваког адолесцента зна), сама по себи, вид побуне и лако се политизује. Рушење сексуалног уздржавања и „табуа” је само по себи циљ, јер се супротставља конвенцијама и ауторитету и тако обезбеђује „моћ”. „Твој абортус може бити чин побуне и оснаживања”, изјавила је једна феминисткиња.

„То је чин помоћу ког можете да потврдите себе... Ја се наддам.... да ћете се уз помоћ абортуса повезати са свим женама. Повезаћете оно што је најинтимније у вама са оним веома важним у политици, и спознаћете своју моћ.”⁵

Свакако, не виде сви самоидентификовани хомосексуалци своју сексуалност кроз изразито политички смисао. Иако је и хомосексуалност вид политичког исказа, лезбејство је очигледније политизовано и за многе представља лични аспект феминистичке идеологије: „Феминизам је теорија, лезбејство је пракса”, речи су које се приписују Ти-Грејс Аткинсон. „За многе данашње феминисткиње, лезбејство је много више од сексуалне оријентације... Оно је... идеолошко, политичко и филозофско средство помоћу ког ће се жене ослободити хетеросексуалне тираније.”⁶

Средства и циљеви представљају део унутар складне целине, у оквиру које се сексуалне и политичке побуде преплићу као међусобно ојачани облици побуне. То је резултирало отвореним *револуцијом зарад револуција* – или, како су то револуционари попут Троцког и Маоа називали, „сталном револуцијом”.

Ј. Мајкл Џонс је показао како су се сексуални радикализам и политички радикализам у прошлости подударали, укључујући најнасилније преврате попут Француске и Руске револуције. „Ако сексуална револуција није сасвим синонимна са револуцијом у

⁵ Rebecca Walker, “She’s Come for An Abortion. What Do You Say?”, *Harper’s Magazine*, November 1992, 51, quoted in Charmaine Crouse Yoest, “The New Feminist at 50: Women Alone”, *The Family in America*, vol. 27, no. 1 (Winter 2013), 18.

⁶ Rene Denfeld, *The New Victorians* (London: Simon and Schuster, 1995), 45, quoting Cheryl Clarke, *This Bridge Called My Back*.

модерном смислу,” запажа он, „она свакако јесте синхрона”.⁷ Феминисткиње су дуго биле блиско повезане са большевицима, а пре тога са јакобинцима. Слично томе, хомосексуалци имају дугогодишњу везу са фашизмом, укључујући и нацизам. „Геј мушкарци су били у средишту сваког великог фашистичког покрета... – укључујући и убијање гејева гасом унутар Трећег рајха”, пише Јохан Хари. „Многи водећи елементи геј културе – култ тела, величање снажних, фетиш према ауторитативним личностима и суровости – чине мочвару у којој вирус фашизма може да се шири.”⁸

Укратко, сексуални радикализам не захтева само отворену сексуалну слободу. Ова идеологија користи сексуално ослобођење да охрабри *либуну адолесцената и незадовољство одраслих*. Као што видимо на примеру идеологија прошлог века, ово је рецепт за ауторитативну владу и одлучно, систематско гоњење „угњетавача”. То је управо оно чега смо сведоци и на верском и на световном плану.

Верска слобода

Све чешће смо сведоци директног сукоба између сексуалне слободе и верске слободе. У западним демократијама, скоро сва главна ограничења верске слободе данас потичу од проширеног сексуалног програма.⁹

- улични проповедници бивају хапшени због изражавања уверења о сексуалном моралу;
- службеници владе и матичари губе своја радна места уколико одбију да озваниче истополне бракове;
- предузетници и стручњаци бивају тужени и остају без посла уколико одбију да послују противно својој савести;
- католичка агенција за усвајање је затворена због својих верских начела;
- ватрогасцима хришћанске вероисповести је наређено да учествују у политичким демонстрацијама које се ругају њиховој вери, а полицији је наређено да изложи политичке симболе у полицијским станицама;

⁷ E. Michael Jones, *Libido Dominandi: Sexual Liberation and Political Control* (South Bend, Indiana: St. Augustine's Press, 2000), 20.

⁸ Johann Hari, “The Strange, Strange Story of the Gay Fascists”, *Huffington Post*, 21 October 2008, http://www.huffingtonpost.com/johann-hari/the-strange-strange-story_b_136697.html. See also Scott Lively and Kevin Abrams, *The Pink Swastika: Homosexuality in the Nazi Party* (Keizer, Oregon: Founders Publishing Corp., 1995).

⁹ Stephen Baskerville, “The Sexual Agenda and Religious Freedom”, *International Journal for Religious Freedom*, vol. 4, no. 2 (2011).

– кућно образовање је утихнуло захваљујући школским властима које спроводе све сексуализованији наставни план и програм;¹⁰
– директиве Европске уније дозвољавају да физичка лица буду новчано кажњена због изражавања својих верских и политичких уверења о сексуалним питањима.¹¹

Чак и Уједињене нације препознају претњу. „Хришћанство је... под притиском световног, посебно у Европи”, како истиче Економско-социјални савет Уједињених нација. „Овај вид предрасуда о хришћанству и верским идејама, које постоје и у Европи и у Сједињеним Америчким Државама, углавном се тиче питања повезаних са сексом, браком и породицом, о којима су католичка, муслиманска и православна црква заузеле став.”¹² Уколико изражавање моралних уверења сада представља „дискриминацију” против сексуалних радикала, онда није нетачно рећи да сексуална слобода и верска слобода сада стоје лицем у лице, и чини се да компромис није могућ.

Заговорници сексуалног ослобођења – неки са званичних, из буџета финансираних позиција – сами отворено описују хришћанство и друга верска уверења као директну препреку њиховој слободи. „Не сме се дозволити да културне и верске вредности подривају универзалност женских права”, саопштава Комитет Уједињених нација. Друго тело Уједињених нација истиче да нема компромиса и да је верска слобода једноставно некомпатибилна са сексуалним ослобођењем. „У свим земљама, чиниоци који су највише кочили учешће жена у јавном животу потичу из културног система вредности и верских уверења”, истакнуто је. „Права родна равноправност не дозвољава различита тумачења обавеза према међународним правним нормама у зависности од унутарњих верских правила, традиција и обичаја.”¹³

Сексуални радикали у својим захтевима све више инсистирају на томе да сексуална слобода замени верску слободу. Као што је 1997. године адвокат лезбејки предвидео, „правна борба за хомо-

¹⁰ Mike Donnelly, “Religious Freedom in Education”, *International Journal for Religious Freedom*, vol. 4, no. 2 (2011).

¹¹ Paul Coleman and Roger Kiska, “The Proposed EU ‘Equal Treatment’ Directive”, *International Journal for Religious Freedom*, vol. 5, no. 1 (2012).

¹² Quoted in *Shadow Report, 2005–2010* (Vienna: Observatory on Intolerance and Discrimination Against Christians in Europe, 2010), 11 (<http://tinyurl.com/2wvteq5>).

¹³ United Nations Division for the Advancement of Women, General Recommendations Made by the Committee on the Elimination of Discrimination Against Women. No. 19, 11th session (1992), <http://www.un.org/womenwatch/daw/cedaw/recommendations/recomm.htm#recom19>; Report of the Committee on the Elimination of Discrimination Against Women. 13th sess., A/49/38 (New York: UN Women, 1994), 39.

сексуална права довешће једног дана до сукоба између слободе вероисповести и сексуалне оријентације”.¹⁴ Данас, када се директан сукоб између њих заиста и дешава, слобода вероисповести скоро увек губи. „Не пада ми на памет ниједан случај у ком би верска слобода требало да однесе победу”, речи су хомосексуалне активисткиње Чаи Фелдблум, која се као савезна комесарка Комисије за једнаке могућности запошљавања заклела да ће се придржавати Првог амандмана Устава Сједињених Америчких Држава. „Може доћи до сукоба између верске и сексуалне слободе, али у скоро свим случајевима би требало да победи сексуална слобода.”¹⁵

Квалитет идеологије нових сексуалних захтева је сличан једној глобалној идеологији – која такође представља велику претњу верској слободи – у чијој сржи такође лежи сексуалност, а то је исламизам, или ислам као радикална политичка идеологија. Исламистичка милитантност се обично не перципира као сексуална идеологија и њена некомпатибилност са правима жена и хомосексуалаца је очигледна у теорији. Али оно што је мање уочљиво јесте да она заснива своја стремљења ка политичкој моћи на основу контроле над питањима секса и породице.

„Родне улоге имају централну улогу у политичкој идеологији”, представља уверење које је општеприхваћено међу познаваоцима¹⁶, али упркос томе тешко га је рационализовати. „Женско питање није маргинално”, пишу Ијан Бурума и Авишаи Маргалит, „оно је у сржи исламског [радикализма].”¹⁷ Који год били узроци незадовољства и огорчености који подстичу исламску идеологију, одговори се углавном свODE на исламску сексуалну регулацију. „Муслимански радикали сматрају да контрола секса и инсистирање на сексуалној чистоти воде до политичке моћи. [Ирански] режим је препознао хиџаб као сами кључ револуције”, приметила је Хејдих Могиши. „Окарактерисан је као основа исламске идеологије и божји пропис о ’дужности’ жена.” А као што ови зналци тврде, жене су често имале истакнуто место у радикалним исламским покретима.¹⁸

¹⁴ Цитирано у: Teresa Wagner and Leslie Carbone, eds., *Fifty Years After the Declaration: The United Nations' Record On Human Rights* (Lanham, Md.: University Press of America, 2001), 121. За ову референцу дугујем Бенџамину Снодграсу.

¹⁵ Цитирано у: Maggie Gallagher, “The (Gay) Public Intellectual”, CBS News website: <http://www.cbsnews.com/news/banned-in-boston-part-two/>, 8 May 2006.

¹⁶ Parvin Paidar, *Women and the Political Process in Twentieth Century Iran*, 232, цитирано у: Masoud Kazemzadeh, *Islamic Fundamentalism, Feminism, and Gender Inequality in Iran Under Khomeini* (Lanham, Md.: University Press of America, 2002), 4.

¹⁷ Ian Buruma and Avishai Margalit, *Occidentalism: The West in the Eyes of Its Enemies* (New York: Penguin, 2004). Онлајн верзија ове књиге на Google Books није нумерисана.

¹⁸ Haideh Moghissi, ed., *Women and Islam* (London: Routledge, 2004), 77–78. О овоме сам шире аргументисао у: “The Sexual Jihad: The Global Rise of Sexual

Конзервативци су често збуњени јер феминисткиње и хомосексуалци ретко критикују радикални исламизам, али за то постоји једноставан разлог: уколико радикални исламисти угрожавају њихова права, конзервативци ће потурити леђа за радикале.¹⁹ У међувремену исламисти и феминисткиње/хомосексуалци остварују своју политичку моћ преко западних и хришћанских вредности, као моћни савезници који међусобно промовишу своје програме хушкајући своје критичаре једне против других.

Грађанска слобода и нови родни злочини

Иако је верска слобода најновији и највидљивији предмет несугласица, није најозбиљнији. Последице сексуалног програма по слободу превазилазе верски израз – иако верске слободе обухватају друге слободе. Налик претходним обрасцима, обећања о новом добу слободе која је сексуална револуција давала убрзо су се испољила кроз нове облике ауторитарности.

Најсвирепија од свих изречених казни нове сексуалне жандармерије – и најрепресивније машинерије владе која је икада постојала у модерним демократијама енглеског говорног подручја – јесте једностран и невољни бракоразводни апарат, наменски створен механизам владе коришћен за растурање породица, презимање контроле над приватним животима невиних људи и њихове деце, заплону имовине по кратком поступку, и за криминализовање оличења омраженог „патријархата”, односно очева. До формирања адвокатске коморе феминисткиња²⁰ широм западног света дошло је углавном тајно и без јавне дебате, у жељу сексуалне револуције. Оксиморон одговорности „без кривице” лежи у томе што је дозвољено да у правном погледу беспрекорни грађани – који нису криви ни за какве правне прекршаје – буду по кратком поступку избачени из својих кућа, одвојени од своје деце, лишени свега што поседују, а ако одбију сарадњу могу да буду затворени без оптужбе или суђења.

Самим подношењем захтева за развод, незадовољна супруга, без правних основа, ставља животе целе породице под владин надзор: отац је по кратком поступку стављен под надзор казненог апарата; деца постају утицајни штићеници суда и служби социјалне

and Religious Radicalism”, proceedings of the conference on Religion and Politics in the Globalization Era, Centre for Political Analysis, Babes-Bolyai University, Cluj-Napoca, Romania, 22–24 June 2012 (Cambridge University Press, forthcoming).

¹⁹ Kay Hymowitz, “Why Feminism is AWOL on Islam”, *City Journal*, Winter 2003.

²⁰ National Association of Women Lawyers internet site: <http://www.abanet.org/nawl/about/history.html>. Захваљујем Џуди Парејко за ову референцу.

помоћи; мајка постаје плаћени службеник-на-резиденцији (што може да раздвоји и њу од деце) – све то, а никакав правно кажњиви преступ се није ни десио. Нема званичних оптужби, оптужнице, пороте, суђења, ослобађајућих пресуда и, што је најупечатљивије, уопште нема података о заточеништву.²¹

Али машинерија развода представља само један начин на који сексуална револуција драматично шири моћ полиције и чини невинне кривима. Још од почетка њихове револуције – далеко од очију медија – сексуални милитанти раде на стварању велике збирке нових злочина и ширењу нових дефиниција постојећих – од којих сви укључују сексуалне и породичне односе: „силовање”, „сексуални напад”, „сексуално узнемиравање”, „насиље у породици”, „ухођење”, „злостављање деце”, „насилништво”, „сексуалну трговину” и друге. Овај лов на вештице скоро да нема везе са оним што је сугерисано овим запаљивим говором: „силовање” је уствари споразумни секс и у већини случајева ништа више од тога;²² „насиље” у породици не укључује насиље нити физички контакт, као ни такву претњу;²³ под „злостављањем деце” се у ствари крије уобичајена родитељска дисциплина или школовање код куће, или чак потпуне измишљотине у циљу остваривања предности у бракоразводној парници;²⁴ „насилништво” је минорно, скоро занемарљиво, или се тиче критике хомосексуалног политичког програма или других разлика у погледу уверења и мишљења; „ухођење” је покушај очева разведених без пристанка да виде сопствену децу; и још доста тога.

У једном од ретких академских истраживања, Мари Готчок је установила да је до наглог пораста затвореника у Сједињеним Државама дошло услед агресивних феминистичких кампања у вези са силовањем и насиљем у породици, а не услед конзервативних кампања о реду и закону. „Женски покрет је претходио конзервативној политици реда и закона”, истиче она. „Женске организације су одиграле кључну улогу у јачању овог конзервативног

²¹ Stephen Baskerville, *Taken Into Custody: The War Against Fathers, Marriage, and the Family* (Nashville: Cumberland House), ch. 1. За само један пример, видети: Rebecca May and Marguerite Roulet, “A Look at Arrests of Low-Income Fathers for Child Support Nonpayment: Enforcement, Court and Program Practices”, Center for Family Policy and Practice (Madison, Wisconsin: January 2005; <http://www.cpr-mn.org/Documents/noncompliance.pdf>), 6, 9, 11, 41–44.

²² Stephen Baskerville, “Feminist Gulag: No Prosecution Necessary”, *The New American*, January 2010, and “Julian Assange’s Political Honeytrap”, *The American Conservative*, online edition, 25 February 2011.

²³ Baskerville, *Taken Into Custody*, ch. 4; David Heleniak, “The New Star Chamber”, *Rutgers Law Review*, vol. 57, no. 3 (Spring 2005).

²⁴ Baskerville, *Taken Into Custody*, ch. 4.

покрета за права жртва који се јавио седамдесетих година прошлог века.”²⁵

Ови нови и лабаво дефинисани злочини довели су до политизације спровођења закона и кривично-правног система, учинили су закон нејасним и субјективним, успутним и срозали процес заштите оптуженог у кривичном поступку, а такође су довели до криминализовања и заточења великог броја мушкараца и неких жена који нису имали никакву склоност ка криминалном понашању. До скоро, мало њих једва да је чуло за већину ових злочина, а чак и сад нико у потпуности не разуме њихово значење, јер тачне дефиниције не постоје.

Ретко су пресуде ових квазизлочина донете на суђењима са поротама на стандардним судовима.²⁶ Уместо тога, кривицу (невиност ретко) по кратком поступку проглашавају специјализоване судије, или, све чешће, различите квазисудије: „сурогат судије”, адвокати, социјални радници, школски административни радници, студентска порота, службеници из области социјалне заштите и други ситни службеници и политички оперативци којима је стицање квазисудске моћи у личном интересу. Оптужиоци су представљени као „жртве” у званичним документима, а оптужени су, не само од стране медија већ и од саме полиције, уз помоћ термина који имплицирају кривицу, етикетирани као – „починитељи”, „злостављачи”, „батинаши”, „силеције”, „мучитељи”, „вуцибатине”, „трафиканти” и тако даље – чак и пре суђења (ако суђења уопште и буде). „Глорификација осећања”²⁷ је довела до мање јасне или непостојеће разлике између злочина и обичног неслагања, те и мешања очигледног чина криминалног понашања (предвиђен постојећим кривичним правом) са недовољно прецизним терминима попут „злостављања” и „експлоатације” како би се било шта што би се могло подвести под ове нејасне али погрдне термине могло окарактерисати као злочин и како би резултирало хапшењем. Злочин је субјективно дефинисан, одређују га „осећања” више него дела, док кривицу не одређује објективни чин оптуженог већ субјективно стање свести оптужиоца – односно, не само да ли је

²⁵ Marie Gottschalk, *The Prison and the Gallows: The Politics of Mass Incarceration in America* (Cambridge: Cambridge University Press, 2006), 115–116.

²⁶ “We mean [by the rule of law], in the first place, that no man is punishable or can be made to suffer in body or goods except for a distinct breach of law established in the ordinary legal manner *before the ordinary courts of the land*”, A. V. Dicey, quoted in John Laughland, *A History of Political Trials* (Oxford: Peter Lang), 7 (emphasis added).

²⁷ Paul Nathanson and Katherine K. Young, *Legalizing Misandry: From Public Shame to Systemic Discrimination against Men* (Montreal: McGill-Queen’s University Press, 2006), 202–203.

дала „пристанак” већ да ли је осетила „страх”. Осећај „увређености” оптужиоца конституише кривицу оптуженог саму по себи.²⁸

Осуде и висока стопа осуђујућих пресуда су циљ који треба постићи, независно од доказа и њихове основаности у одређеном случају.²⁹ Судски поступци обилују плаћеним „браниоцима жртве” (обично професионални политички активисти) који су унајмљени да сведоче против оптуженог ког не познају и о чијој наводној кривици немају информације из прве руке, у циљу остваривања сигурне осуде и максималне казне.³⁰ С друге стране, оптуженом није еквивалентно додељен сведок-бранилац који би сведочио у његову корист, а често му је одузета и прилика да говори у своје име. Без изузетка, *прећњивост* невиности замењена је *прећњивост* кривице, а евидентно лажне оптужбе нису кажњене, чак су и охрабрене.³¹ Циљ владиних кампања је да „подигне свест” о неименованим ненасилним злотворима окривљеним за небулозне нове злочине који никоме заправо нису јасни. Статистика владе тежи да обухвати ове злочине иако они нису засновани на законитим осудама већ на „судским извештајима” чија „потврда” не лежи у осудама донетим на суђењу са поротом, већ у одлукама судија, или некад чак и јавних службеника попут социјалних радника. Статистика и извештаји су такође засновани на нејасним дефиницијама, што сам предмет извештаја чини упитним.³² Оптужиоци су званично „означени” као „жртве” од стране јавних службеника, као на пример радника у социјалним агенцијама, без судског поступка, што имплицитно даје право званично признатој жртви да казни свог наводног (или квазипризнатог) угњетавача. Многа заточеништва нису објављена и не постоје у статистици и документацији владе, што је у Сједињеним Државама и другим слободним државама прописано законом.³³ У многим случајевима, уопште нема података о заточеништву. Оптужиоци могу да зараде од тужених, поднесећи тужбе против њих, чак и без било каквог доказа о злочину, што је такође исплативо и за трећа лица, као што су адвокати и луте феминистичке или хомосексуалне групе.³⁴

Невини брзо завршавају у затвору јер наводни злочини и оптужбе који из њих произлазе не наилазе ни на какав отпор. Мало

²⁸ Coleman and Kiska, “Proposed EU Directive”.

²⁹ Christina Patterson, “It’s Miliband, Not Clarke, Who Should Be Ashamed”, *The Independent*, 19 May 2011.

³⁰ Stuart Taylor and K. C. Johnson, *Until Proven Innocent: Political Correctness and the Shameful Injustices of the Duke Lacrosse Rape Case* (New York: Thomas Dunne, 2007), 377.

³¹ Baskerville, *Taken Into Custody*, ch. 4 and *passim*.

³² *Ibid.*, ch. 3.

³³ May and Roulet, “Look at Arrests”.

³⁴ Coleman and Kiska, “Proposed EU Directive”.

них је спремно да себе доведе у позицију у којој би изгледали као браниоци „сексуалних злочина” или оптужених „сексуалних преступника”. Једнострана кампања која карактерише целе групе као „злостављаче”, „батинаше”, „мучитеље”, „вудибатине”, „силеције”, „прогонитеље” (налик комунистичкој кампањи против „контрареволуционара” и „антисоцијалних елемената”) има циљ да застраши било кога ко би се усудио да стане на црту влади, као и да изазиве хистерију јавности што онемогућава фер суђење онима који су оптужени да припадају овим категоријама. Оптужбе убрзо постају средство личних и политичких освета. Потпуно лажне или сасвим безначајне оптужбе предмет су судских поступака јер оправдавају буџет феминизираних и сексуализованих припадника полицијских служби, правећи од правно беспрекорних грађана безопасне и ненасилне криминалце које женски и хомосексуални припадници полиције могу да ухапсе.³⁵

Резултат је спирала тишине новинара, учењака и других наметнутих чувара. Конзервативни моралисти се не баве преиспитивањем оптужби, они чак лаковерно хрле да се прикључе радикалној маси у осуди „злочина” који им нису јасни. Запањујућ је жар са којим се конзервативни политички оперативци одричу традиционалних стигми против старомодних, застарелих концепата прељубе и блуда, те и усвајају жаргон сексуалне пропаганде, чијих пуних импликација нису ни свесни, као и када оптужују председника Била Клинтона за „сексуално узнемиравање” или муслимане за „хомофобију”. Све ово води до замене хришћанске етике радикалном идеологијом.

Политичка слајка замка

Ови нови родни злочини нису настали насупрот сексуалној слободи, већ су њен неодвојиви додатак. Занимљиво је да нови злочини делују заједно и у сарадњи са новим слободама. Оно што је можда најзначајнија – а опет, најмање запажена – одлика родних злочина јесте моћ *слајкоџ* комбиновања *проширене сексуалне слободе са смањеном грађанском слободом*: сексуалног ослобођења са политичком репресијом.

Многи сматрају да је парадоксално да феминисткиње охрабрују слободан секс док истовремено траже нове начине за кажњавање

³⁵ “Wrong Arm of the Law”, leading column, *Daily Telegraph*, 31 July 2012 (<http://www.telegraph.co.uk/comment/telegraph-view/9432252/Wrong-arm-of-the-law.html>); “Christian Preacher Vows to Fight...”, *Daily Mail*, 2 May 2010 (<http://www.dailymail.co.uk/news/article-1270650/Christian-preacher-trial-public-order-offences-saying-homosexuality-sin.html#ixzz0n9nOnTGZ>).

мушкараца за сексуалне чинове. А мало је оних који разумеју везу између ове две ствари. „Док професорке домаћинства лупају у шерпе и лонце и звижде пиштаљкама на митинзима против силовања”, учача Хедер Мекдоналд, „у суседном студентском дому саветници бруцоша и декани деле савете за боље оргазме и употребу сексуалних играчака. То није случајност: секс обезбеђује политичко оружје”.

До злочина обично долази када је нека нова сексуална слобода оштро захтевана као неопходна за ослобођење жена од неког вида „угњетавања” – иако је, суштински, нова слобода подједнако примамљива мушкарцима, посебно младима који имају изражен либидо и мало одговорности. Ово има за последицу криминалну оптужбу (обично) против мушкараца који загризе мамац прихватавши уживање у новодозвољеним задовољствима:

– Инсистирање на уживању жена у необавезном сексу, како се сматра да то мушкарци чине, претвара се у оптужбе за „силовање”, чак и када постоји пристанак (ово је сада честа појава на факултетима и у војсци).³⁶

– Захтеви за приступ одређеним радним местима, факултетима, војсци и другим положајима који су били резервисани за мушкареце воде оптужбама за сексуално „узнемиравање” против мушкараца када дође до неизбежног развитка сексуалних односа (који се често изјалове), без обзира на то ко их је иницирао.

– Ванбрачна заједница и развод „без кривице” су услов за ослобођење жена од „патријархалног брака”, који води до оптужби мушкараца за напуштање (чак и када жена прекине везу), такође до оптужби за „насиље” у породици и „злостављање деце”, у циљу остваривања старатељства над децом и новчане надокнаде и имовине која иде уз њих.

– Пркосне изјаве да женама није потребна новчана помоћ мушкараца убрзо су уступиле место захтевима за хапшење и затва-

³⁶ За последње види: Stephen Baskerville, “Betsy DeVos Shows Courage,” *Daily Caller*, 25 September 2017, <https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&uact=8&ved=0ahUKewjNjv31vu3WAhUI9-IMKHVB8AvEQFggoMAA&url=http%3A%2F%2Fdailycaller.com%2F2017%2F09-%2F25%2Fbetsy-devos-shows-courage%2F&usg=AOvVaw2QNym9WWY8l6XzT-ZjDFRkE>. Универзитетски трибунали су једини добили велику пажњу, иако чине само делић приче, и „ноћна мора” коју оптужени тамо преживљава је скоро занемарљива у поређењу са судовима који изричу затворску казну. Термин је преузет од Judith Grossman, “A Mother, a Feminist, Aghast”, *Wall Street Journal*, 16 April 2013, <http://online.wsj.com/article/SB1000142412788732460070457-8405280211043510.html>. За детаљнији преглед погледајте књигу: Stephen Baskerville, *The New Politics of Sex: The Sexual Revolution, Civil Liberties, and the Growth of Governmental Power* (Angelico, 2017), ch. 2.

рање без суђења оних мушкараца који женама не обезбеђују адекватан приход у виду алиментације или издржавања детета.

– Производ тврдњи да женама није потребна мушка заштита јесу хистерични вапаји за наметљивом полицијском силом, иновативним казнама и ширењем институција које кажњавају стално растуће а нејасно дефинисане облике „насиља над женама”, чак и када физички контакт или претња њим не постоје.

– Потврђена права о гајењу деце ван брака и без заштите и дисциплине коју очеви пружају резултирају захтевима за кривичним гоњењем адолесцената, па чак и деце, због „малтретирања” између себе, и на крају због озбиљнијих злочина.

– Тражено право на хомосексуално опредељење и учешће у јавној промоцији секса аутоматски доводи до хапшења или ућуткивања свештеника, „силеција”, и било кога ко приговара, руга се или угрожава „осећања” или „понос” хомосексуалаца.

– Захтеви за легализацију проституције подгревају раздражену потребу за проналажењем и кривичним гоњењем неименованих „трговаца сексом”.

– Права о дојењу на јавним местима неспутана ограничењима владе омогућавају кажњавање послодавца који покушавају да наметну ограничења на приватним радним местима и појединаца који изражавају личну нелагоду.

– Захтеви за заједничке просторије за купање за мушкарце и жене, као и заједничке тоалетне просторије у студентским домовима воде... – па, онај младић који није довољно интелигентан да уочи замку која му се тамо спрема, можда уопште не треба да студира.

Опет видимо да прогресивне политичке доктрине нису лишене „родног стереотипа”, као што нам је обећано; оне су само *йолитизоване* – у овом случају сирена је заводница која мами мушкарце у „слатку замку” нудећи им сексуално задовољство, пре него што их увуче у клопку која у данашње време може да подразумева неколико декада проведених у затвору.

Овде, такође, учоавамо већ познати начин који радикална политичка идеологија користи да створи проблем који онда представља као незадовољство, потребно да би се оправдало „оснаживање” и агресивнији отпор према противницима.³⁷ „Утописти у ствари повећавају број социјалних проблема, док тврде да их решавају”, запажа Брајс Кристенсен. „Утописти који неутрализују обележје

³⁷ Класичан пример је Milovan Djilas, *The New Class* (New York: Praeger, 1958), 37.

рода вешто користе проблеме које су сами изазвали као оправдање да приграбе још више моћи.³⁸ У сваком случају, „право” појединца да користи нову сексуалну слободу без владиних ограничења се, на лукав начин који само малобројни увиђају или преиспитују, брзо претвара у моћ владе да кажњава – хапси и затвара – свакога ко се сукоби са новом слободом. Управо се на овај начин од права човека долази до јакобинске диктатуре. Изјава фанатика Антоана де Сен Жиста – „Нема слободе за непријатеље слободе!” – чак се више односи на сексуалну него на Француску револуцију.

Додаџак

Све ово не значи да су оптужени мушкарци невини у погледу морала – чак и када су правно невини. Студенти, војници, познате личности, попут Харвија Вајнстина, Џулијана Асанжа и Била Козбија, које уживају у необавезном сексу евидентно траже невољу и вероватно заслужују оно што им се дешава. У неком тренутку, њихово мучење се могло разумети кроз аспекте теологије: иако их је сам човек неправедно казнио, од Бога је уследила адекватна казна. Овај теолошки принцип би могао да помогне мушкарцима и послужи као здрав приступ помоћу ког ће се вратити на прави пут и поправити не само своје понашање већ и повољно утицати на цео политички проблем. Тако се јасно може пренети порука мушкарцима – свидело се то вама или не, ви сте они који ће неизбежно бити сматрани одговорним, стога би требало да ви имате морално (и политичко?) вођство.

Такође је значајно и то да црквени поглавари нису предложили расправу, већ су скретали поглед и држали језик за зубима поводом питања за које се чинило да је под њиховом директном надлежношћу: питања сексуалног морала. Хришћански поглавари су толико застрашени да скоро никада не помињу „браколомство” и „прељубу” (а ни сам „грех” не помињу често), чак ни у својим црквама. Данас је много вероватније да ћете чути проповед против „сексуалног узнемиравања” него против браколомства и прељубе, упркос великим друштвеним и економским проблемима које данас изазивају деца без очева.

Овде поново видимо циљ да се хришћанска етика замени *политичком идеологијом*.

Чак и поред тога што је црква препустила вођство, теолошки принцип тешко да може да оправда неправедне казне против ква-

³⁸ “The End of Gender Sanity in American Public Life”, *Modern Age*, vol. 49, no. 4 (Fall 2007), 412.

зикриминала. Као прво, свака световна влада мора да разликује грех од злочина, као што су стари верски принципи признавали легитимност Цезарове сфере и божје сфере. Иронично, хиперсекуларизовани радикали су они који замењују нову политичку теологију и неотеократски приступ сексуалним неприкладностима.

Нова социјална држава

Ова пузећа криминализација има корене у све већој моћи и делокругу владе, који су настали и примењу се под изговором сексуалног ослобођења. Амерички „Обамасге“ закон је последњи у низу подухвата ширења социјалне државе – тај велики експеримент отвореног типа бави се јачањем владе, које се оправдава проблемом који је само створило: растом домова са једним родитељем. Ове заједнице без очинске фигуре представљају погодна тло за злочин, злоупотребу супстанци, бежање из школе, и за скоро све највеће поремећаје друштва савременог доба – укључујући, одскора, и тероризам.

Социјална држава сада располаже и сопственим специјализованим жандармеријама – моћним подземљем необјашњиве квазиполицијске моћи која се већини људи чини превише туробном да би је разматрала све док не постане део њихових живота: социјални рад, заштита деце, саветовалишта за децу и породицу, примена дечјег издржавања, малолетнички и породични судови, форензичка психотерапија – а и приватне школе. Ове квазиполицијске углавном игноришу конзервативне групе које себе карактеришу као браниоце породице. Упркос томе они увек намећу агресивну контролу над приватним животима људи који имају децу – почевши од сиромашних, а затим и оних из средње класе.³⁹ Социјална машинерија директно охрабрује криминалитет и криминализацију.

Ове патолошке друштвене појаве настале у социјалним заједницама представљају прави разлог домаћих трошкова владе, укључујући буџет за полицију, хапшење, образовање и друге „социјалне службе“. Социјална држава не само да је сама по себи веома скупа и непродуктивна – она је и снажан мотор владе за стварање проблема које би сама требало да реши. Огромни социјални издатак је сам по себи релативно мали у поређењу са ефектом *умножавања* који он има на потрошњу. Троше се паре да деца постану криминалци, зависници, пропазитети и терористи – тачно они проблеми које онда они користе као оправдање за већи број владиних програма, владине потрошње и владине моћи. То је разлог због

³⁹ Stephen Baskerville, “From Welfare State to Police State”, *The Independent Review*, vol. 12, no. 3 (Winter 2008).

којег многи у великој мери криве социјалну државу за дужничку кризу.⁴⁰ Кроз историју најугицајнија друштва доводе сама себе до добровољног банкрота, како финансијског тако моралног, подржавајући сексуалну декаденцију.

Сексуализација брзо трансформише оружане снаге у велику добробит државе чије издашне бенефиције, намењене традиционалним породицама, постају магнет за самохране мајке, а сада можда чак и за хомосексуалце чији партнери имају сексуално преносиве болести.⁴¹ У бракоразводним парницама војници су глинене голубови које пљачкају, а паре из буџета иду на дечју заштиту и абортус.⁴² Често се на мети феминизираних припадника војске налазе војници који бивају оптужени за „сексуално узнемиравање” и „сексуални напад”, слично као што смо видели на примеру факултета.

Сексуализација такође утиче на моћ војске на неочекиване начине. С једне стране, чини се да су сексуални радикали у центру такозваних „мировних” и „антиратних” покрета и покушаја да се војна моћ врати у службу домаћих програма. Ипак, мешање војске је један од главних приоритета феминисткиња и хомосексуалаца, који предлажу да агресивна војна акција буде средство ослобођења жена и све веће посвећености спољне политике хомосексуалном програму.⁴³ Избор речи Хенрија Кисинџера је значајан: „Војне мисије и иностране интервенције су [сада] окарактерисане као вид социјалног рада.”⁴⁴

У иностранству су такође програми приписани економском развоју постали део система глобалног благостања, разарајући породице исто као у западним демократијама, повећавајући број породица са самохраним родитељима и константно гомилајући проблеме које тврде да решавају. Откако је марксистичко-лењинистичка идеологија у великој мери дискредитована падом комунизма у Европи између 1989. и 1991. године, програми помоћи прављени су и примењивани у складу са феминистичком доктрином. Не чуди то што су ови програми осмишљени да би се разорила породица, мушкарци маргинализовали, а жене и деца постали зависни од западних службеника који пружају помоћ. У све већој мери,

⁴⁰ “Europe’s Entitlement Reckoning”, editorial, *Wall Street Journal*, 10 November 2011 (<http://online.wsj.com/article/SB10001424052970204190704577026194205-495230.html>); Tom G. Palmer (ed.), *After the Welfare State* (Ottawa, Illinois: Atlas Network, 2012).

⁴¹ Elaine Donnelly, “Constructing the Co-Ed Military”, *Duke Journal of Gender Law and Policy*, vol. 14 (2007), 936–937.

⁴² Stephen Baskerville, “The Fathers’ War”, *The American Conservative*, vol. 4, no. 20 (24 October 2005).

⁴³ William Lind, “War for Women”, *The American Conservative*, online edition, 3 January 2011, <http://www.theamericanconservative.com/articles/war-for-women/>.

⁴⁴ “Power Shifts”, *Survival*, vol. 52, no. 6 (2010), 206.

богате земље користе инострану помоћ као предност на основу које притискају традиционална друштва да усвоје хомосексуални програм и тиме компромитују своје религиозне принципе.⁴⁵

Такође, сексуални идеолози су политизовали и погоршали епидемију АИДС-ом на Глобалном југу, саботирају ефикасне кампање за апстиненцију и верност науштрб дистрибуције кондома, која је, иако инспирисана идеолошки, бескорисна, што доводи до даљег ширења болести и до милиона непотребних смрти. „Овакав приступ је имао најлошији утицај на јавно здравље у историји”, истиче Едвар Грин са Факултета за јавно здравље Универзитета Харвард, „протраћене су милијарде долара од пореза, а одбачене су јефтине, једноставне, локалне, културно утемељене стратегије... које су спасле милионе”. Ово Грин назива „епидемијом која је имала највеће шансе да буде избегнута”, а приписује је „сексуалној идеологији”.⁴⁶

Организације попут Уједињених нација и Европске уније функционишу доста другачије него што се то приказује у медијима. Нећемо претерати ако кажемо да већина функционера ових организација (посебно Уједињених нација) учествује у промовисању сексуалног радикализма широм света. Током последњих година владавине, Обамина администрација је у центар спољне политике ставила сексуалност. Политизација сексуалности укључује и политизацију њеног производа – деце – као и коришћење деце као средстава и оруђа помоћу ког одрасли стичу и расподељују моћ. Често се представља да се све то ради у служби „дечјих права”, уз последична ограничења родитељских права. Не само да су родитељи који образују децу код куће на мети службеника владе већ су и од правно невиних родитеља широм Запада одузимана деца. Уколико неко жели да спроведе контролу над личним, приватним животима одраслих, најбољи начин да осујети отпор је да представи како је то што ради „због деце”.

Закључак

Широм света, скоро сваки детаљ јавног плана и програма је сада сексуализован. Чак и она питања која наизглед немају везе са сексом и породицом сада су посматрана у светлу утицаја који

⁴⁵ Kathryn Balmforth, “Hijacking Human Rights”, speech delivered at the World Congress of Families, 14–17 November 1999, WCF website: http://www.worldcongress.org/wcf2_spkr/wcf2_balmforth.htm; Sharon Slater, *Stand for the Family* (Gilbert, Arizona: Inglestone, 2009), 3; Dale O’Leary, *The Gender Agenda* (Lafayette, LA: Vital Issues Press, 1997), 48.

⁴⁶ Edward Green, *Broken Promises: How the AIDS Establishment Has Betrayed the Developing World* (Sausalito, CA: PoliPoint Press, 2011), x, 199.

имају на „родну једнакост” и „родни идентитет” или „родне идентитете”: здравство, опорезивање, имиграција, развитак, рат – све, како нам је речено, носи неку „посебну тешкоћу” за жене, „жену и децу”. „Смањење буџета конгреса би највише нашкодило женама”, стоји на сајту Hill-а, где су такви наслови уобичајени.⁴⁷ (Сајт Onion је то исмејао написавши: „Смак света – Жене, најтеже погођена мањина.”)

Све ово функционише тако добро захваљујући природној бризи сваког друштва да заштити и обезбеди жене и децу. Оно што свако стабилно друштво очекује заузврат за то што штити и обезбеђује јесте сексуално ограничење: уздржавање од секса и родитељства за венчане људе. Ови механизми – скоро потпуно религиозни – помоћу којих се охрабрује и намеће ово ограничење варирају од државе до државе, а чини се да управо те варијације праве велику разлику у економском просперитету и политичкој слободи друштва. У прошлости, јеврејска и хришћанска друштва су била најуспешнија, мада њихов успех скоро да су постигла и конфучијанска друштва.

Сексуално ограничење и његов верски третман су управо оно против чега се хиперполитизоване жене, адолесценти и хомосексуалци са Запада отворено буне. Они сада нису мање обезбеђени и збринуте; напротив, они су најсигурнији, најмање ограничени и најугицајнији људи у историји. Оно што сада захтевају јесте „оснаживање”, такође без граница или ограничења. А до тога је довео захтев за уживањем привилегија оба пола и ослобађањем од одговорности оба пола. И феминистичке и хомосексуалци захтевају право да према својим потребама бирају између мушког и женског модела понашања.

Али женама, адолесцентима и хомосексуалцима није потребна моћ како би заштитили и обезбедили своје породице. Ако они постану главе „породица”, њихов ауторитет пре функционише као сарадник моћне државе него као ограничење њене моћи, тако да држава постаје та која штити и обезбеђује – насупрот породицама на чијем су челу хетеросексуалци. Ове групе су, стога, слободне да теже моћи, као и сексу, опуштеном – а обе ове тежње њихова политичка литература отворено изражава. Али жудња за моћи, као и сексуална пожуда, не могу бити трајно задовољене. Могу се само контролисати. Радикали су већ одбацили контролу секса, а мој аргумент је да они сада одбацују и *контролу политичке моћи*.⁴⁸

⁴⁷ 29 July 2011.

⁴⁸ Обратите пажњу на непристојно ликовање професора права са Харварда поводом радикала који сада могу да користе судове у циљу озакоњења своје политике, онако како им одговара, „јер рат је готов, а ми смо победили”. Mark Tushnet, “Abandoning Defensive Crouch Liberal Constitutionalism”, *Balkanization*,

И шта се може учинити по питању овога?

Државне мере за ограничење сексуалне идеологије су често проблематичне, јер се сам по себи сексуални радикализам храни владином моћи и повећава државну моћ науштрб приватног живота.

Најприхватљиве су верске алтернативе. Најмоћнији одговор до сада, исламизам, јесте политичка идеологија колико и верски покрет. Он је стога ривал сексуалног радикализма и далеко је погоднији да даље повећа државну моћ, тамо где је то могуће.⁴⁹ Није случајност што је друга највећа алтернатива за уређење сексуалних и породичних односа, хришћанство, сада истовремено на мети сексуалних милитаната Запада и исламских милитаната Југа.

„Религија је центар сексуалног уређења у скоро свим друштвима”, истиче хомосексуални учењак Денис Алтман. „Заправо, може бити да је примарна социјална функција религије да контролише сексуалност.”⁵⁰ Ово је поједностављено: као прво, још једна важна социјална функција религије је контрола побуне деце и незадовољства одраслих. Али ово указује на један веома конкретан приступ којим слабљење вере на Западу директно прети да угрози друштвени ред и грађанску слободу. Тешко да нас изненађује то што је пораст сексуалне милитантности довео до тога да се као данашња главна политичка несугласица јавља конфронтација између сексуалне слободе и верске слободе – уз све остале.*

Превела с енглеског
Софија Јелић

6 Мај 2016, <http://balkin.blogspot.com/2016/05/abandoning-defensive-crouch-liberal.html>.

⁴⁹ Baskerville, “Sexual Jihad”.

⁵⁰ Dennis Altman, *Global Sex* (Chicago: University of Chicago Press, 2002), 6.

* Предавање одржано у Матици српској, у Новом Саду, 8. децембра 2017. године.